

109

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

CRIȘAN FĂGERAȘU

SECRETUL INGINERULUI MUȘAT

★★

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚA și TEHNICĂ

CRIŞAN FĂGERAŞU

SECRETUL INGINERULUI MUŞAT

★ ★

Colecţia „Povestiri ştiinţifico-fantastice"
109

Referent științific: asist. univ. CONSTANTIN ALBU

Dragi cititori,

Vă rugăm să ne scrieți impresiile și observațiile dv. critice cu privire la acest roman și la prezentarea lui grafică.

Adresa noastră este: Colecția „Povestiri științifico-fantastice" a revistei „Știință și tehnică", Casa Scînteii, Piața Scînteii nr. 1, raionul I. V. Stalin, București.

MANUSCRISELE NEPUBLICATE
NU SE ÎNAPOIAZĂ

★

MANUSCRISELE NEDACTILOGRAFIATE
NU SE IAU ÎN CONSIDERAȚIE

Coperta-desen: DUMITRU IONESCU

•

(Urmare din numărul trecut)

Rezumatul capitolelor precedente

Prin 1965, în Torida — o mare țară capitalistă bîntuită de criză — savantul Grigore Mușat este prins de poliție în momentul cînd voia să ceară consulatului romîn repatrierea în R. P. Romînă. Fusese luat prizonier pe frontul antihitlerist și, după ce încercase 20 de ani să se repatrieze, acum — autor al unei mari invenții, pe care voia s-o dăruiască țării sale — e torturat de inspectorul de poliție Nostril, ca să destăinuiască taina invenției.

În același timp, serviciul secret al Toridei — la concurență cu poliția, precum și cu persoane neidentificate — îl caută pe Mușat și „filează" sediul polițienesc unde se află închis acesta.

29

— Tăticule, ce-s astea?
— Astea sînt niște scoici mici.
— Tăticule, cine a inventat scoicile?
— Nu le-a inventat nimeni: niște ființe mici, numite spirule, depun scoicile astea pe plaja continentului. Milioane și miliarde de scoici.

— Ah, tăticule, grozav a fost valul ăsta. Rece! M-a lovit peste față. Prea tare mă lovește. Ține-mă bine! Mă lovește valul, ține-mă!

Mușat, gemînd, se trezi: i se turna apă pe obraz, era pălmuit să-și vină în simțiri. Mai încolo, un agent aprinse iarăși lampa de sudură și apropie flacăra de pieptul gol al inginerului. Mușat se smuci în frînghii. Focul începu să-i mistuie carnea. Cercuri mari roșii începură să-i joace undeva pe creier, îndărătul ochilor.

— Tăticule, tare bine mai miroase carnea asta la grătar, pe marginea mării.

— Să-i povestești și lui mama ce bine am petrecut. Răsucește-o, că altfel se frige doar pe o parte!

— Tăticule, e adevărat că focul e cea mai mare invenție a oamenilor?

— Da, a fost cea mai mare invenție.

— De ce?
— Pentru că de atunci oamenii au început să-şi facă unelte de metal. Focul înseamnă muncă. Focul... focul arde, doare... focul...
— Tăticule, şi care o să fie de acum încolo cea mai mare invenţie?
— O să fie aceea cind multe lucruri se vor plăsmui singure pentru om, fără să fie nevoie de munca lui: fructele, grîul, toate vor creşte singure şi... cine te-a lovit în halul ăsta?
Puiu plînge:
— Tăticule, nişte băieţi toridieni răi de tot au spus că sînt un „venetic". Ce înseamnă asta? M-au lovit peste faţă. Uite-aşa m-au lovit: jap, jap, pe un obraz şi pe altul. Mă doare. Mai bine să ne azvîrlim în apă!
Muşat, din nou pălmuit, se trezi şi începu să geamă adînc.
— Nu simte nimic, mormăi un agent, durere peste durere n-are efect. Să-l lăsăm un sfert de oră să-şi revină.
„Am trăit frumos. Am muncit. I-am iubit pe ai mei. Rezist bine. Trebuie să scap. Voi scăpa. Ştiu că voi scăpa. Nu vor afla de... — nu, nu, nu te gîndi la asta, să nu vorbeşti prin delir". Din nou pumnalul de foc. Durere.
— Tăticule, de ce coralii se aşază într-o ordine anumită? Tăticule, de ce-i spune la asta mătasea broaştei? Tăticule, e adevărat că sub apă cresc mai multe plante şi sînt mai multe animale decît pe pămînt? Tăticule, tu vrei să inventezi o...
— Taci, copilule! De ce vorbeşti? De unde ai aflat?
— Trebuie să tac?
— Da, taci, taci, te aud inginerii ăia doi! Taci!
— Dar dacă mă arde peste tot cu lampa de sudură, ah...
— Să taci, să taci!

30

Inainte de a sosi la lucru, Nostril, nerăbdător, dădu un telefon de acasă:
— L-aţi gîdilat pe romîn? întrebă el în şoaptă ca să nu-l audă familia. A vorbit?
— Şefule, e de fier, îi răspunse Healey cu o voce răguşită de nesomn. Cit ai fost în birou, a mai gemut el niţeluş, că nu era obişnuit cu jucăriile noastre electrice şi cu sudura, dar acuma poţi să faci din el blindaj pentru tancuri, parcă nu simte, zău aşa.
— Azi îi luăm la rînd familia, şopti Nostril în telefon. Pregătiţi totul!
Incă de cînd Nostril ajunse în faţa sediului, King, unul dintre detectivii săi, un om extrem de mărunt care scăpase ca prin minune în mii de încăierări, îl opri spunîndu-i că are ceva de raportat.
— La colţul străzii, în apartamentul unei pictoriţe pe jumătate nebune, internată pentru o lună la sanatoriu, s-a postat un individ care ţinea postul nostru sub observaţie.
— Cine e?
— Asta am vrut să aflu şi eu, dar a fost răpit. Supravegheam casa de peste drum cu un binoclu şi...
— Unde e?
— Am pierdut urma.
— Deci apartamentul a rămas gol?

— Nu. S-a instalat altul acolo. Domnule inspector, cred că e vorba de serviciul secret. Am observat eu cîteva amănunte care...

— S-ar putea, mormăi Nostril. Ia o echipă puternică și, în modul cel mai oficial, pune-l să se legitimeze. Dacă refuză, îl arestezi. Dacă-l cere serviciul secret, înseamnă că-i al lor.

— Păi al cui să fie ?

Nostril, care tocmai urca scările, se opri brusc cu cîteva trepte deasupra detectivului său și îl fixă aproape supărat :

— Al cui să fie ? Dacă omul care e acolo e de la serviciul secret, cine se proțăpise acolo înainte ? Mă înțelegi ? înainte de serviciul secret ? Ai ? Vreo bandă particulară ?

King, fără să răspundă, se scărpină încurcat în cap.

31

Nostril nu dădea voie să i se facă dimineața curățenie în birou. Îi plăcea să încuie la plecare camera, lăsînd toate vraiște — punînd însă documentele în dulapul de fier —, așa încît dimineața să-și poată relua activitatea ca și cînd abia ar fi părăsit-o. In schimb, pe la 11 dimineața pleca în vreo deplasare, măcar o jumătate de oră, să se recreeze, timp în care personalul de serviciu îi putea aerisi și curăța biroul. Luptase mult să obțină această derogoare de la rutina serviciului. Astăzi însă inspectorul, căruia îi plăcea atît de mult să găsească toate la locul în care le lăsase, era pîndit de o mare surpriză. Descuind ușa, se îndreptă cu cheile în mînă spre dulapul de fier, să scoată hainele și obiectele inginerului, să le examineze din nou. Îl izbi un miros neplăcut, ca de flori stătute peste noapte. La jumătatea drumului se opri încremenit : dulapul era spart, broasca cedase, ușa era întredeschisă.

Nostril pricepuse totul, dintr-o privire.

— Asta n-am mai pomenit ! exclamă el stupefiat. Spargere la poliție ! în biroul meu !

O secretară tocmai intra, aducîndu-i tava de plăcinte cu vișine, dar Nostril o dădu iute afară și se apropie de dulap. Deschise ușa și, surprins, sări la o parte.

Peste el se prăvălise un balot mare de pînză albastră. Nostril, gîfîind din pricina grăsimii, încercă febril să-l despăturească, întinzîndu-l pe covor, pe birou, în toată camera. Balotul însă, aflat în neorînduială, nu voia să se lase desfăcut, părea un soi ciudat de nod gordian al textilelor. O clipă, inspectorul se temu ca în pînza albastră să nu fie ascunsă cine știe ce armă primejdioasă. Chemă doi ajutori pricepuți la astfel de treburi ; aceștia, cu niște contoare speciale, constatară că nu există nici un obiect de metal ascuns acolo ; de altminteri însuși Nostril vîrîse de cîteva ori un soi de andrele speciale în mijlocul pînzei.

După ce se asigurase că pînza nu conține vreun exploziv, se uită în dulap. Nu se mai vedea nimic : hainele inginerului, obiectele, puținele însemnări, totul dispăruse !

„Cine a putut să pătrundă aici ? — se întreba Nostril, deschizînd fereastra ca să alunge mirosul acela urît. Cum, pe unde, dacă nu era un om al poliției ? Cum a aflat că inginerul a fost răpit de noi ? Cu ce intenții i-a furat lucrurile ? Și de ce a lăsat acolo balotul acesta ? Cum l-a introdus în clădirea poliției ?“

Toate erau atît de bizare, încît inspectorului nu-i venea să-și creadă ochilor. Dacă mai avusese vreo îndoială cu privire la însemnătatea

afacerii, ea se risipise acum. Nu, omul nu era nebun! Probă: avea complici atît de puternici și de bine organizați, încît erau capabili să facă o spargere și în sediul poliției, numai ca să sustragă cine știe ce document compromițător. Dar și hainele, și pieptenele... — de ce au furat totul? Îl trecură sudori reci cînd observă că i-au dispărut și niște hîrtii oficiale cu mențiunea „strict secret“, a căror pierdere putea să-i aducă noi încurcături.

Tocmai atunci secretara intră din nou:

— Ați lăsat contactul telefonului B la mine. Vă caută serviciul secret.

Vocea generalului Bigellow răsuna plină de acreală:

— La numai 24 de ore... Da, te chem din nou pentru că mă ciocnesc de voi... De ce mi-ai legitimat omul...? Cum, nu știi?! În apartamentul pictoriței moderne nebune... am uitat cum o cheamă...

— N-am știut că-i agentul dumneavoastră...

— N-ați știut, n-ați știut! Omorîți, legitimați, fără să știți cu cine aveți de-a face.

Lui Nostril îi sări țandăra:

— Ni s-a părut curios să fim supravegheați. Doar sîntem poliția!

— Serviciul secret poate supraveghea pe oricine și oricînd îi place.

Nostril se mira că nu i se cere socoteală pentru necunoscutul omorît în gang.

— Ați pus și oameni să patruleze pe stradă, în fața sediului! spuse el, pîndind răspunsul.

— Nu-i adevărat, replică prompt generalul.

Lui Nostril, tonul îi păru sincer.

— Domnule general, izbucni inspectorul, simțind că se apropie de un domeniu delicat, înțeleg, omul din casa Pittpott e omul dumneavoastră. N-o să-l mai plictisim. Dar înainte de el, cine a fost acolo? Că-și înainte a fost acolo un agent. Al cui?

La celălalt capăt, liniște, ca și cînd cineva l-ar fi izbit pe general în moalele capului. Vocea lui, pînă atunci subțiată de enervare, răsună acum mai gros, mai calm, mai obosit.

— Nu știu, nu e treaba dumitale. Dragă Nostril, dacă ții la viață, ar fi mai bine să nu fii atît de curios. Și, fiindcă veni vorba de viață: dacă romînul se mai află la dumneata, ar fi mai bine să-l trimiți la serviciul nostru secret. Îți spun asta din prietenie — și generalul închise iute.

Nostril își chemă iute ajutorul. Acesta încremeni în prag, surprins de pînza care vălurea prin toată odaia.

— Ascultă, Healey, spuse Nostril dramatic, sîntem în septembrie 1965. Ține minte! Analele criminalogiei vor menționa această dată. Pentru prima oară a fost spart și jefuit un sediu central al poliției noastre.

Nostril îi explică toate cu de-amănuntul ajutorului său — nu atît ca să-l lămurească, cît ca să-și clarifice lui însuși întreaga situație. Fața blondă și lătăreață a lui Healey trăda o uimire fără margini.

— Trebuie să anunțăm serviciul secret, spuse agentul la urmă. E de resortul lor.

— Nu-mi convine! explodă Nostril. Aici e o afacere grasă. De ce s-o scap din mînă?

— E riscant, șefule! stărui Healey care, în fața neobișnuitului caz, simțea nevoia unei autorități superioare.

Nostril oftă ușurat: dacă Healey insista atît pentru un control

superior, însemna că e nevinovat, că nu el i-a ajutat pe hoţi să extragă din dulap lucrurile inginerului. Afară de cazul... afară de cazul că Healey a vîndut cazul celor de la serviciul secret. Nu cumva...? Încetul cu încetul, Nostril simţea că toate i se lămuresc: cine altcineva ar fi putut să-i spargă biroul dacă nu serviciul secret, care spiona pînă şi poliţia?

Dar ce interes ar fi avut serviciul secret să-i lase în loc balotul acesta de pînză? Nostril îi cunoştea destul de bine pe cei de la serviciul secret. Ştia că ei ar fi fost în stare să descuie broasca fără a lăsa urme, să cerceteze în dulap tot ceea ce îi interesa, fără ca Nostril, dimineaţa, să-şi dea seama că i-a umblat cineva prin birou. Nu, lucrătura era prea grosolană, hotărît că nu era vorba de serviciul secret. Trebuia să fi fost aici altă mînă — mîna care postase agenţi în apartamentul pictoriţei şi chiar pe trotuarul de peste drum de sediu.

32

Trecînd în alt birou, Nostril începu o anchetă fără precedent în cariera sa. Cercetase adesea spargeri, dar nu săvîrşite în propriul său sediu. Întreaga secţie, om dupa om, trei ore la rînd, trecu prin faţa inspectorului, cerîndu-i-se fiecăruia să-şi prezinte alibiul.

Se mirau, căci nu ştiau nimic de spargere. Erau poliţişti de carieră, majoritatea fuseseră noaptea într-un local sau altul, „în inspecţie" — unde consumau gratuit pe socoteala patronului de restaurant; la alţii alibiul consta, invariabil, in cuvintele „am dormit acasă" sau „am dormit la domnişoara cutare". La urmă, înnebunit, cu un arzător simţ al neputinţei, Nostril îl chemă pe ajutorul său, Healey. Îl preţuia pentru mărginirea lui, pentru devotamentul lui de cîine: lui Nostril nu-i plăcea să se înconjoare de oameni inteligenţi, socotea că are el destulă inteligenţă pentru toţi; aşa încît, decît unul capabil care să-i facă cine ştie ce surpriză, prefera unul fără iniţiative, dar care să-l execute precis toate ordinele.

— Ascultă, Healey, mormăi el, casa lui Muşat e bine păzită?

— Nu-ncape vorbă, şefule: trei oameni sînt de gardă acolo!

— Aţi percheziţionat-o în amănunt? S-au găsit ceva aparate ciudate, fiole, retorte, mai ştiu eu ce?

— Nici urmă, şefule, ţi-am mai spus. Dacă romînul nostru e inventator, apoi să ştii că lucra in altă parte.

— Eu cred că oamenii tăi n-au căutat destul de bine. Trebuie să mai fie ceva acolo. Lasă-mă să mă gîndesc, peste zece minute o să te chem.

Nostril părăsi camera în care şedea provizoriu şi se întoarse la el în birou. Feri marginile balotului de pînză, se aşeză într-un fotoliu, chemă secretara şi-şi ceru plăcintele cu vişine. Erau primele pe care le mînca in ziua aceea. Mesteca rar. Îşi luă capul în mîini. Îşi simţea creierul ca sala de maşini a unui vapor: zumzăia, lucra din plin.

Numai că vaporul nu prea înainta.

33

Nostril se deosebea de poliţistul burghez divinizat prin romane. Era mai real decît plăsmuirile romanelor. Îl deosebea, între altele, lipsa lui de pasiune pentru meserie. Puţin îl importa dacă se afla în

fața unui caz misterios sau nu, „frumos“ sau „urît“; în locul unui asasinat celebru, dezbătut cu lux de amănunte în toată presa, prefera o simplă contravenție de la regulile circulației, dar cu o condiție: delicventul să aibă un tată bogat. Lucra tîrziu, dar nu din pasiune pentru muncă, ci din cauză că lua meseria agitată de polițist așa cum e, și pentru că spera să-i pice în mînă vreun caz mănos. Nu avea nici celălalt tic al anchetatorilor celebri, cărora le place să aibă în preajmă un admirator sau aghiotant inteligent, cu care să dezbată cazul pe toate fețele; dimpotrivă, își bătea capul singur, gelos, ca nu cumva ajutorii săi să descopere înaintea lui vreo sursă inedită de șantaj, de cîștig.

Acum însă se găsea în fața unui caz deosebit. Un surd instinct îl prevenea că poate își riscă și viața. Simțea nevoia de a părăsi calea obișnuită a anchetelor sale.

Își aduse în birou o mașină de scris: cîteodată țăcănitul, munca mecanică a bătutului la mașină îl ajutau să-și pună ordine în gîndire. Începu să dactilografieze cu două degete:

A fost făcută spargerea de către complici ai romînului?

Nu cred. Niște complici adevărați nu s-ar fi mărginit să fure obiectele. L-ar fi ajutat să evadeze.

Poate n-au putut pătrunde pînă la el? Poate sînt totuși complicii lui?

S-ar putea. Un fapt însă e sigur: au avut nevoie de obiectele lui. Sau poate doar de unul, dar, ca să nu-mi dau seama de care anume, le-au furat pe toate.

Scopul spargerii?

E clar: obținerea a ceva ascuns în vreunul din obiecte. Doar le-am cercetat pe toate: raglanul cafeniu, pantalonii, haina, pantofii, cămașa albă, pieptenele negru, cravata, batista, lenjeria, cîțiva bani, cîteva hîrtii pe care le-am văzut. Nimic important.

Și atunci? Banda ar putea aparține vreunui trust. Voia invenția. Serviciul secret? Nu, n-ar fi procedat așa.

Cine a făcut spargerea? Căi de investigație: interogatoriul — n-a dat nimic. Amprente? Nu-s. Și atunci?

Aici Nostril se opri din bătut. Simțea o durere ascuțită în stomac, dar era atît de cufundat în gînduri încît abia după vreo zece minute își aminti să mănînce o plăcintă cu vișine. În momentul cînd se apleca s-o scoată din sertar, simți cum îl străbate un fior. Își retrase mîna și începu să bată iute, inspirat:

Singura soluție: să-i faci să mai întindă o dată mîna. Să atragi banda cu noi obiecte-momeală! S-o faci să mai încerce spargerea o dată. Cu orice sacrificii. Ar fi ceva.

34

Înfrigurat, Nostril duse mașina la loc și începu să se plimbe prin birou.

— Dar cum se explică prezența balotului de pînză albastră? De ce l-au lăsat aici?

Știa că există obiceiul ca diferite bande să lase la fața locului embleme. Dar însoțite de un avertisment, de o amenințare, de vreo inscripție oarecare. În cazul de față, cui i se adresa semnalul? Lui Mușat? Nu, căci inspectorul nu era prost să-l informeze de spargerea

făptuită. Poliției? Evident, nu, căci aceasta nu avea de unde să priceapă semnificația semnalului. Poate că balotul era pus numai ca să inducă în eroare, să strice orice calcul.

Ajuns la acest punct al concluziilor sale, Nostril se așeză greoi și puse mîna pe un telefon rar folosit, care nu era în legătură cu secretara.

— Cine-i? Mike? întrebă el pe o voce înăbușită. Ascultă, Mike, am neapărată nevoie de băieții tăi, ca să pătrundă într-o casă. Fii atent: casa e păzită de 3—4 oameni de-ai mei, va fi de luptat. Oamenii tăi să vină cu geamantane, să se prefacă neapărat că fură ceva. În același timp, să ducă cu ei în valize niște cîntare, retorte, eprubete, chimicale, plante medicinale, mă rog, chestii de-ale farmaciștilor, și să le ascundă sub pat...

— Să precizăm! zbîrnîi în telefon vocea subțirică a lui Mike. Avea un ton profesional, ca unul din acei funcționari de magazin alimentar care primesc prin telefon o comandă să trimită la doamna Smith un pui fript cu cartofi prăjiți; ei repetă pronunțînd adresa rar, ca nu cumva să greșească trimițînd puiul la doamna Jones: faptul că nu era de obicei vorba de pui, ci de bombe și gloanțe nu schimba de loc caracterul prozaic și liniștit al muncii lui.

— Vasăzică, recapitulă Mike, ne prefacem că am venit să furăm, dar, de fapt, dimpotrivă, lăsăm lucrurile alea sub pat. Schimbăm focuri cu 3—4 oameni de-ai tăi. Ei nu știu nimic. Este? Încă ceva: cu locatarii ce facem? Legat căluș, pocnit cap, înmormîntare, evacuat sau ce? Evacuat altă cameră? Perfect, se face. Ai uitat să-mi spui în cît timp.

— Fulger! Pînă într-un sfert de oră! Notează-ți adresa!

După o pauză, în care timp Mike își notase adresa, i se auzi din nou vocea de scapet:

— Hei, inspectore, dacă moare vreun om de-al tău, treaba ta, dar dacă-mi pică mie vreun băiat, cine suportă cheltuielile de înmormîntare?

— Te privește... spuse Nostril. Ascultă, Mike, dacă-mi rezolvi chestia asta simplă, îi dau drumul lui Jenkins al tău, mă fac că n-am nici un fel de dovadă contra lui.

— E-n regulă! exclamă mulțumit Mike. Dar stai puțin: senatorul știe?

Șef de bandă experimentat, Mike nu voia niciodată să facă ceva împotriva voinței senatorului.

— Nu-i o chestie politică, îl lămuri pe un ton cît mai indiferent inspectorul. Am eu un interes, i-o afacere de-a mea.

— S-a făcut, șefule! Să mă servești și dumneata la fel de iute! Pînă într-un sfert de oră, vom ataca.

Peste douăzeci de minute, Healey avea să năvălească gîfîind în biroul inspectorului.

35

Puiu și Roxana tocmai muiau în ceai chiflele aduse de un agent, cînd de afară se auziră împușcături.

Ușa se deschise brusc, și, înjurînd sălbatic, o grămadă de oameni năvăli înăuntru. Unul era rănit la mînă, îi curgea sînge.

— Treceți dincolo! urlă cel care părea să fie șeful bandei.

După un timp, cînd zgomotele se liniştiră, mama scoase capul pe uşă şi privi în dormitor.

— Haideţi, le zise ea copiilor, terminaţi-vă ceaiul.

— Ia uite, mămico, se miră Puiu, iar ne-au răscolit casa.

36

— Patroane, parc-ai fost profet, gîfîia Healey. Abia m-ai întrebat dacă-i bine păzită casa inginerului, că au şi dat năvală acolo vreo 12 tipi mascaţi. Băieţii noştri s-au bătut eroic. James a fost rănit mortal, dar indivizii tot au pătruns acolo. Voiau să fure ceva, veniseră cu geamantane.

— Vezi, vezi? îl mustră Nostril. Trimite-i flori soţiei lui James, s-o anunţe cineva cu delicateţe că flăcăul a căzut, iar tu ia cu tine 20 de oameni. Mai percheziţionaţi casa o dată. Dar nu aşa, în cine ştie ce cotloane: vezi locuri simple, pe unde ai noştri uită să caute din cauză că nici nu par ascunzători — valize vechi, locul de sub pat, coşul de rufe murdare...

După ce Healey ieşi în fugă, inspectorul telefonă din nou:

— Alo, Bishop? Aici e Nostril. Ascultă, colega, am nevoie de ajutorul tău. E o chestiune din cale afară de grea şi nu vreau să chem serviciul special. Mi se pare că unul din oamenii mei, sau mai mulţi, a organizat o spargere în propriul nostru sediu.

De cealaltă parte a firului se auzi un şuierat de uimire.

— Bishop, dragă, spuse inspectorul pe un ton patetic, am impresia că e cea mai mare afacere din cariera mea. Adu-ţi aminte cum te-am ajutat eu în cazul locotenentului Patricius! Uite ce te rog: azi este sîmbătă, vreau ca pînă luni de dimineaţă sediul să fie păzit de oamenii tăi. Cît mai discret, că nu vreau să observe oamenii mei. Dar oricine iese cu vreun pachet mare să fie filat. Orice maşină sau camion care se opreşte în faţă să fie urmărite. Vreau să am evidenţa tuturor persoanelor care au intrat sau au ieşit din sediu.

— Omule, dar n-am atîţia băieţi! exclamă inspectorul Bishop. Ai uitat că oraşul urlă de greve şi demonstraţii!

— Măi, Bishop, spuse Nostril pe acelaşi ton patetic, aici e vorba nu numai de ajutor, ci şi de parale. Cînd am avut cazul cu fata deputatului ăla, ţii minte, sper, că ai cîştigat 500 de dolari. Ei bine, Bishop, aici e rost de 5.000 sau chiar de 50.000! Iţi spun asta ca să vezi cîtă încredere am în tine!

— N-avea nici o grijă! bubui vocea lui Bishop. Casa va fi păzită ca diamantele coroanei britanice!

Transpirat de emoţie, Nostril închise telefonul sprijinindu-şi capul în palmă. Faptul că fusese nevoit să-i mărturisească inspectorului Bishop că-s bani în joc nu-i plăcea de loc. Dar nu avusese încotro. De altminteri, acum, văzînd ce forţe uriaşe se înfruntau aici, Nostril evalua afacerea la milioane de dolari; era gata să-i dea celuilalt şi sute de mii, numai să fie ajutat de-adevăratelea.

Işi dădea seama că nu mai are în faţă decît cel mult 48 de ore: luni dimineaţa, pe cale legală, serviciul secret va izbuti pînă la urmă să-i smulgă din mînă prizonierul.

37

— Haide, mîncați! îi îndemnă mama.

Trebăluia prin odaie, să aranjeze lucrurile aruncate alandala.

— Haide, nu vă mai tot uitați în jur!

În aproape aceeași clipă, ușa se deschise și din nou năvăli în casă o grămadă de oameni.

— Treceți dincolo! strigă Healey.

— Doar ați mai făcut percheziție o dată, chiar adineaurea! se împotrivi soția inginerului.

— Aceia erau alții. Acuma sîntem noi. Hai, treceți dincolo! Băieți, uitați-vă prin cele mai simple ascunzători: sub saltele, sub pat, în coșul de rufe...

Camera abia aranjată începu iarăși să fie răscolită; dezordinea cea mai grozavă începea să devină aspectul ei obișnuit.

38

Generalul Bigellow căuta să nu pară prin nimic un militar de carieră: afecta maniere distinse, se pudra și se parfuma din abundență, își îngrijea mîinile cu o pasiune feminină și nu purta aproape niciodată uniformă. El își explica toate acestea spunîndu-și că orice om al serviciului secret trebuie să aibă obișnuința de a părea altceva decît este. Însă, de fapt, generalul se rușina cu extracția sa umilă: fusese militar de carieră, cavalerist, și ajunsese să fie avansat numai datorită căsătoriei pe care o făcuse cu fata unui mic bancher dintr-un oraș de provincie, o fată palidă și urîtă, căreia îi plăceau versurile și care încercase de două ori să se sinucidă. Ca leac împotriva neurasteniei, îi aleseseră ca soț pe acest cavalerist; fata nici nu voise să-l vadă, dar, după cîțiva ani de conviețuire, ajunsese să-i dedice versuri proaste de dragoste, pe care, spre groaza lui Bigellow, îi plăcea să le citească în public, de față cu notabilitățile orășelului.

Ca să scape de ea, Bigellow se angajase voluntar în Coreea și în toate războaiele coloniale pe care le purta Torida în regiunile asiatice; renunță eroic la concedii pentru ca să nu se mai întoarcă acasă; mai mult chiar: atunci cînd ea veni să-l viziteze pe front, Bigellow se repezi de două ori în liniile dușmane, cîștigînd înalte distincții militare. Dacă nu se împăca de loc cu soția, în schimb se înțelegea cu socrul, pe care, în calitatea lui de militar, îl informa la timp să facă diferite speculații; aceste informații și norocul îl transformară pe bancherul provincial într-un mare bogătaș. Cînd Bigellow se văzu la serviciul secret și cînd căpătă un mare pachet de acțiuni ale Societății „Textinghouse“, își realiză visul vieții: divorță și se recăsători, la 60 de ani, cu domnișoara Crosby, o fată de 18 ani, care salva astfel de mizerie o întreagă familie.

În ultima vreme, Bigellow vînduse participarea sa la „Textinghouse“ în schimbul unui pachet mare la Societatea „Wessemer“, care-i promisese și locul de director general oricînd împrejurările l-ar sili să se retragă de la serviciul secret.

În acea ploioasă dimineață de sîmbătă, șeful serviciului secret tocmai asculta raportul unui agent particular pe care-l pusese să-i păzească tînăra soție, cînd secretara, care știa că nu trebuie să-l deranjeze cînd primește asemenea rapoarte, își vîrî îngrijorată capul pe ușă:

— Yardley zice că i-aţi dat ordin să intre imediat.

Spre marea mirare a secretarei şi a agentului, Bigellow renunţă să mai asculte restul raportului şi spuse preocupat:

— Da, să intre imediat. Dumneata, Bill, aşteaptă-mă în hol.

Yardley, un om a cărui faţă îngustă şi osoasă contrasta ciudat cu corpul gras şi greoi, luă stîngaci poziţia de drepţi şi spuse:

— Am aflat. Cei de la „Textinghouse" s-au împotrivit. Se feresc de serviciul secret, spun că... spun că...

— Ei, ce spun? întrebă răstit generalul Bigellow, deşi ştia care va fi răspunsul.

— Spun că serviciul secret e în miinile concernului „Wessemer", că dumneavoastră... Aici Yardley socoti că e mai prudent să nu continue şi schimbă vorba: Am avut noroc mare, printr-o întîmplare neaşteptată am reuşit să...

— Lasă poveştile! strigă Bigellow. Mie să-mi spui unde a mai lucrat romînul. Stai jos!

Yardley scoase o listă din buzunar şi începu:

— Acum opt ani a...

Uşa pocni dată de perete, şi doi indivizi însîngeraţi se năpustiră înăuntru.

39

— Domnule general, strigă primul, care răspundea la numele de Ned, vă rugăm să ne iertaţi c-am dat năvală, dar vrem să vă raportăm că...

Mai năvăliră în cameră şeful serviciului Balcani, al serviciului secret şi alţi doi ofiţeri care nu voiau ca agenţii să-i raporteze direct generalului, fără ca şi lor, ca superiori, să le revină ceva din meritele noii descoperiri.

— Lasă, nu te mai scuza! interveni şeful serviciului Balcani, un floridian scund şi rubicond, omul lui „Standard", fost director petrolist la Ploeşti. Ţi-am spus să raportezi de-a dreptul generalului.

— Inchiriasem...

— ...După ordinele mele, interveni alt ofiţer.

— ...O cameră peste drum de locuinţa lui Muşat.

— Puţin mai la stînga blo...

— Da' tăceţi odată! strigă Bigellow.

Încă furios, aştepta ca agentul să continue. Acesta însă crezu că lui i se adresează imperiosul „tăceţi!" Bigellow îi strigă deodată:

— Tu, Ned, vorbeşte! Ailalţi să tacă.

Agentul simţi că, dacă nu vorbeşte scurt, riscă să atragă asupra sa furia generalului:

— O bandă necunoscută a forţat adineauri paza poliţiei şi a pătruns în locuinţa lui Muşat. Avea geamantane, a luat ceva cu ea. Acum poliţia face o nouă percheziţie. Cred că fusese banda lui Mike, erau mascaţi, dar mi s-a părut că recunosc un om din banda asta.

— V-aţi bătut şi voi? De unde sîngele ăsta?

Ned îşi dezveli într-un zîmbet încîntat dinţii pătaţi cu sînge:

— Am coborît în îngrămădeală şi am luat un prizonier, un tip de la poliţie, unul James, care era pe moarte. Il împuşcaseră în măruntaie. Voia apă, se chinuia. L-am tîrît la noi şi i-am dat cîte un pahar cu apă pentru fiecare informaţie interesantă. Ne-a spus că romînul se află mai

departe la Nostril şi că la poliţie s-a făcut o spargere: nişte necunoscuţi au spart dulapul lui Nostril, au furat lucrurile inginerului Muşat şi au lăsat în schimb un balot misterios de pînză albastră.

— Un balot misterios de pînză albastră! repetă generalul îngrozit.

Ceilalţi se priviră miraţi: de obicei, şeful serviciului secret ştia să-şi stăpînească emoţiile mult mai bine.

In loc să mai ceară vreun amănunt, ca şi cînd simpla pomenire a balotului i-ar fi lămurit totul, generalul îşi concedie colaboratorii. Rămas singur, deschise un sertar de fier al biroului său şi scoase de acolo un mic aparat de telefon.

Cam în acelaşi timp, şeful serviciului Balcani, spunînd că se simte prost, părăsea sediul în mare grabă. Ajuns acasă, fostul petrolist îşi părăsi apartamentul prin altă intrare, schimbă trei ascensoare şi, trecînd printr-un coridor ce părea nepăzit, pătrunse printr-o uşiţă dosnică într-un birou luxos şi pustiu.

— Dumneata eşti? se auzi o voce. Vin imediat.

În cameră pătrunse un om de o înălţime neobişnuită, o siluetă cunoscută din presa de mare tiraj: domnul Eduard Rockepont, căpetenia marelui concern care îngloba faimoasa firmă „Textinghouse".

— La inspectorul acela se află un balot de pînză, începu fără altă introducere şeful serviciului Balcani. Bigellow, auzind despre balot, s-a speriat de moarte.

Rockepont zîmbi acru:

— Are şi de ce. Acţiunile lui nu prea stau bine: „Wessemer" o să fie zdrobit de „Textinghouse" uite-aşa! şi marele financiar luă de pe birou un creion simplu, de culoare roşie, şi-l rupse fără efort între degetele lui osoase.

40

— A spus că are un atac de inimă, raportă un agent, dar s-a dus la Rockepont.

— Bine, eşti liber azi..., răspunse generalul. Ar fi bine să te mai familiarizezi cu treburile din Balcani; domnul şef al serviciului Balcani, bolnav, cum e, de inimă, nu cred să mai aibă mult de trăit. Să vie Yardley la mine.

Clipind des îndărătul lentilelor groase ale ochelarilor, Yardley reapăru în birou. Gras, mătăhălos, se aşeză greoi pe scaun şi-şi trecu mîna, obosit, peste faţa îngustă şi osoasă:

— Începusem să vă spun că acum opt ani Muşat a lucrat în laboratorul de fibre dacron al Institutului de mase plastice „Textinghouse". Vă amintiţi, era în vremea cînd s-au produs acolo patru explozii la rînd, şi toată lumea spunea că-s provocate de... hm, concernul „Wessemer"...

— Treci peste asta, nu mă interesează... Vasăzică, nimeni nu voia să se angajeze acolo, de frică, şi aşa a pătruns romînul.

— Nu numai de asta, zise Yardley încurcat şi începu să-şi frece lentilele la ochelari, ca să nu mai fie nevoit a privi pe general în ochi. Ştiţi, cam din '57, de cînd cu satelitul ruşilor, laboratoarele noastre au început să se dea în vînt după indivizi originari din răsărit. Cît le-am spus noi că s-ar putea să fie spioni, ei o ţineau una şi bună: că ruşii, cehii şi ceilalţi au nu ştiu ce savanţi grozavi.

— Dumneata lungeşti vorba. Unde a mai lucrat romînul?

— După doi ani trecea la Institutul de cercetări submarine „Cox".

— „Cox"? se miră Bigellow. Ce legătură au cuptoarele electrice cu cercetările submarine?

— E un camuflaj, tot al celor de la „Textinghouse". Se pare că au vrut să valorifice ca fibre textile algele de pe fundul mării, ba chiar şi scoicile, apoi keratina, ştiţi, coarne, copite...

Bigellow se simţea prost: la serviciul secret avea de-a face cu tot mai mulţi specialişti, profesori şi ingineri rataţi de felul acestui Yardley. Serviciul secret devenea mai curînd o muncă „ştiinţifică", parcă îşi pierdea caracterul militar, de luptă, risc, încăierări; chiar şi perfecţionarea uneltelor de spionaj parcă contribuia la asta. Lui Bigellow i se părea că vede momentul cînd locul său va fi luat de vreun specialist scofîlcit, cu zece dioptrii la ochelari. Ascultă cu jumătate de ureche explicaţiile celuilalt cu privire la alge, scoici, copite şi keratină, apoi, cind auzi pomenindu-se şi de acidul ribonucleic din care e constituită plasma germinativă, simţi că a ajuns la capătul răbdării şi izbucni brusc:

— Bine, dar mi-ai spus că romînul e inginer chimist. Ce legătură poate să aibă el cu biologia?

— La el în ţară studiase biologia, spuse Yardley temător, de parcă s-ar fi dezvinovăţit. Abia aici a devenit inginer chimist. Laboratorul „Cox" l-a dat afară după un an, din cauza unei certe.

— Interesant. Ce ceartă?

— Nu voiau să-i recunoască titlul de inginer. Universitatea „Farvard", la urmă de tot, cînd el îşi terminase studiile, nu i-a mai dat diplomă.

— Imbecilii! mormăi Bigellow. La toţi băieţii de bani gata le dau o diplomă ştiinţifică cu care să se facă acţionari, iar la oameni de pe urma cărora am avea de cîştigat... Ce-a făcut pe urmă?

— A şomat vreo trei luni. Se prezentase la birourile „Wessemer", spunînd că a lucrat ani de zile la „Textinghouse" şi că era pe punctul de a face o invenţie colosală cînd a fost concediat. Nu voia leafă mare, voia doar să orienteze laboratoarele după un program al lui, venise cu un proiect utopic de invenţie...

— Ce proiect? întrebă Bigellow fremătînd.

— Omul „Wessemer"-ului, care a trecut între timp la „Textinghouse", mi-a spus că era „o aiureală complet aiuristică"...

— Ce fel de aiureală, ce propunea romînul?

— Precis n-aş putea să...

— Imbe..., începu Bigellow, dar se abţinu şi spuse: Domnule Yardley, mă ţii de o jumătate de oră de vorbă şi tocmai ceea ce îmi trebuie nu-mi spui. Crezi că stau să te ascult de dragul dioptriilor dumitale? Să-mi aduci imediat...

In timp ce vorbea, apăsă pe opt butoane deodată, şi biroul se umplu de colaboratori alarmaţi.

41

Cu buza de jos umflată, cinfulit şi prefăcîndu-se încovoiat sub greutatea geamantanelor, Healey pătrunse în birou. Deschise două geamantane şi, triumfător, etală în faţa lui Nostril nişte borcane cu substanţe chimice, cîteva retorte, baloane, tuburi de cauciuc şi de materie

plastică, plante medicinale, două cîntare de farmacie şi nişte caiete cu însemnări.

— Patroane, zise Healey entuziasmat, ai crescut azi în ochii mei cu un cap. A doua oară ţi se adevereşte profeţia. Prima oară mi-ai spus să întărim garda la Muşat acasă, şi imediat au venit nişte bandiţi. Acum ne-ai spus să căutăm pe sub pat şi prin alte locuri la vedere şi, poftim! ia uite ce captură! Păcătosul ăla de Grower îmi spusese că a căutat bine! I-am dat trei zile de carceră, să se înveţe minte altă dată.

— Mda..., făcu Nostril. Lucrurile erau prea la vedere: nici bandiţii ăia misterioşi nu s-au priceput să le găsească.

— Dar ce captură! se extazie Healey. Ia uite, pînă şi caiete cu însemnări.

Inspectorul însă, spre marea uimire a aghiotantului, nu părea prea entuziasmat. Nu se apucă să cerceteze obiectele şi nici nu se învrednici să le privească mai atent:

— Pune-le acolo, în dulap..., spuse el indiferent.

Healey se retrase, dezamăgit. Ar fi fost mult mai vesel de-ar fi ştiut prin cîte emoţii trece acum Nostril, chiar dacă nu stă să cerceteze cu de-amănuntul lucrurile aduse.

— Aşadar, îşi spunea inspectorul mîncînd o plăcintă, „marea experienţă" poate începe. E ultima şansă!

Era sigur că necunoscuţii care lăsaseră în dulap balotul au şi aflat că Nostril e în posesia unor noi obiecte, ba chiar şi a unor însemnări. „Din două, una: ori încă de la prima spargere şi-au procurat ce le trebuia (dar atunci nu s-ar explica de ce ne mai urmăresc cu atita înverşunare; poate ca să-şi scape prietenul, pe Muşat?), ori vor veni din nou, pe aceeaşi cale pe care au folosit-o azi-noapte!... Şi dacă vin...", dar nu-şi mai termină gîndul, căci o nouă idee îi ţîşni în minte: s-ar putea ca de la Muşat să mai afle ceva. Ce-ar fi dacă ar aranja o confruntare a inginerului cu... balotul albastru?

42

Muşat, intrînd, tresări îngrozitor la vederea balotului. Fusese schingiuit şi se vedea că nu-şi mai poate stăpîni bine emoţiile. Ochii săi erau atraşi ca de un magnet de pînza albastră, strălucitoare; în aceşti ochi negri apăru treptat o lumină de duioşie, de dragoste şi chiar de veselie, pe care Nostril n-o mai văzuse la inginer.

„E un semnal! — îşi spuse Nostril. Ia uite cum îi mai sticlesc ochii!"

Abia acum, urmărind privirile romînului, inspectorul îşi dădea seama că — oricît de ciudat ar părea — nici nu cercetase ca lumea balotul acela. Ce-ar fi dacă ar face-o în prezenţa lui?

„Textile!"

Cuvîntul îi năvăli subit în minte. Să fi vrut oare complicii lui Muşat să-i semnaleze că a reuşit vreo experienţă?

Pînă atunci, pînza i se păruse o pînză ca toate celelalte. Acum însă, îi dădu de gîndit faptul că balotul era împăturit în aşa fel încît nicăieri nu-i vedeai vreo margine: balotul era încurcat, ca şi cînd l-ar fi despăturit un vînzător neîndemînatic, care nu mai ştia cum să-l

împăturească la loc. Albastrul pînzei avea o strălucire limpede; materialul era subţire şi dens, părea impermeabil, ca o materie plastică, dar suplu şi foşnitor ca o mătase din cele mai fine.

— Îţi place pînza pe care mi-am cumpărat-o? întrebă liniştit Nostril. M-a costat foarte ieftin, nimica toată.

Îl urmări pe celălalt din priviri şi adăugă:

— Sînt curios ce fabrică a putut să scoată o ţesătură atît de frumoasă. Dumneata, ca om care ai lucrat în branşă, ar trebui să ştii. Sau poate vrei să chemăm nişte experţi?

Din nou, aceeaşi tăcere încăpăţinată.

Nostril chemă secretara şi tăie un petic de pînză:

— Să se facă pînă luni o analiză chimică completă.

Spusese asta trăgînd cu coada ochiului spre romîn, însă acesta nu părea impresionat de analiză. Era atent la balot. O rană de pe faţă — urmarea unui pumn — începuse să sîngereze, dar Muşat parcă nici nu-şi dădea seama, atit de atent cîntărea din ochi balotul de pînză.

„Numai un semnal de eliberare poate să fie privit cu atîta lăcomie — îşi spuse inspectorul. Parcă ar scrie pe balot cînd şi cine îl scapă — aşa se uită la el."

— Ascultă, mister Muşat, vorbi încet Nostril. Inainte de a pune ca nevasta şi copiii să fie chinuiţi în faţa ochilor dumitale, gindeşte-te bine la ce faci. La urma urmei, ce te aşteaptă în Romînia? Bani? Îţi dăm noi cîţi vrei! Condiţii de lucru? Îţi dăm! Diplomă? Păcat că n-avem academie, că te-am face şi academician. Vrei să te răzbuni că te-am nedreptăţit ca străin? E o copilărie! Avem şi noi prejudecăţile noastre naţionale, dar ne cunoaştem interesul. Vei fi ţinut în puf. Sau poate vrei să-ţi slujeşti ţara? E frumos să fii patriot, dar...

Vocea lui Muşat izbucni pe neaşteptate:

— Am fost concediat de la fabrica voastră de dacron pe motiv că „europenii" nu se pricep la materiile plastice. Am fost dat afară de la crescătoria viermilor de mătase din Dikiensotta pe motiv că „europenii" sînt rămaşi în urmă în creşterea gîndacului de mătase... Am eu sucelile mele, persecuţia m-a înfuriat mai tare decît foamea. Asta mi-a dat putere să... să... da! să inventez, să muncesc opt ani în şir. La crescătoriile viermilor din Dikiensotta, la dacron, pe fundul oceanului şi în alte douăsprezece locuri, pentru — ţine-te bine, Nostril, poţi să crapi, că n-o să afli despre ce e vorba! — pentru una din cele mai mari invenţii din istoria umanităţii.

— Să-ţi spun sincer, vorbi Nostril, dumneata n-ai aptitudini de inventator. Priceput şi inteligent probabil că eşti, dar ai un cusur mare. Uite, gîndeşte-te la asta: marii descoperitori şi inventatori ucişi şi schingiuiţi pentru opera lor au fost, cel mai adesea, oameni singuratici. Uite, tipul acela, Giordano Bruno, care a fost ars pe rug de inchiziţia catolică. Cred că nu lăsa doi copii şi o nevastă în urma lui. Aşa da, te cred că da! aşa i-a convenit să se lase torturat. Opt ani la rînd, asta ţi-o spun cu precizie; nu ştiu ce teorii avea, nu e specialitatea mea, dar recordul lui de rezistenţă la tortură îl cunosc precis. Nu i-a păsat de tortură. Şi ştii de ce? Pentru că suferea el singur, nu punea pe alţii să sufere pentru el.

Muşat nu se clinti.

— Vezi dumneata, continuă Nostril amuzat de propriul său cinism, eu cred că dacă n-ar fi existat pe lume copiii şi nevestele, ome-

nirea ar fi avut mult mai iute parte de progres. Nu pentru că nevestele, copiii, familia omenească în general, n-ar cere progresul: nu, dimpotrivă, fiecare inventator, cînd porneşte la drum, porneşte cu ideea că va croi prin opera lui o viaţă mai bună pentru copiii săi, pentru generaţia ce vine.

Nostril adoptă un ton filozofic.

— În acest sens, familia e motorul progresului. Dar cînd dă de greutăţi, de primejdii, un familist — oricît de genială i-ar fi opera — îşi spune: „Pe mine am dreptul să mă sacrific, dar pe ai mei nu i-am întrebat. Şi chiar dacă i-am consultat, ce pot răspunde şi ce ştiu nişte copii?...".

Spunînd acestea, Nostril deschise sertarul din mijlocul biroului şi, scoţînd o fotografie, o aruncă cu un aer monden pe birou:

— Apropo, ai complimente...

Cu ochii mistuiţi de o pasiune pe care zadarnic căuta să şi-o ascundă, Muşat cerceta fotografia care-i înfăţişa pe ai săi. Soţia privea încordat înainte, cu o mînă pe umărul Roxanei: fetiţa plînsese, se vedea obrazul strălucind de umezeală. Puiu, privind spre obiectiv, părea orbit de lumina bruscă a becului „flash" şi tocmai îşi ducea mîinile spre ochi. „Probabil au făcut o percheziţie..." — îşi spuse Muşat, văzînd în fotografie două scaune răsturnate în mijlocul odăii şi scoarţa romînească — pe care o găsiseră atît de greu în Torida, singurul obiect de „lux" pe care şi-l îngăduiseră în locuinţa lor modestă — desprinsă din perete, atîrnînd în jos.

— Copiii îţi sînt sănătoşi? Soţia dumitale ţine vreun regim? Ficat? Stomac? Ia spune: ce-i cu balotul ăsta? Cine l-a adus aici?

Muşat azvîrli poza, deşi ar fi avut mare poftă s-o păstreze, şi vorbi dispreţuitor:

— Ţi-am spus o dată că am prieteni puternici. Te sfătuiesc să nu te atingi de vreun fir de păr de-al copiilor mei sau al soţiei mele — dacă ţii la viaţă.

De data aceasta, Nostril nu-l mai lovi. Il scoase afară din birou şi începu să se plimbe din nou, cu mîinile la spate; presimţea că celălalt îl minte, bluffează, şi totuşi îşi dădea seama că, în afara serviciului secret şi împotriva acestuia, o forţă necunoscută supraveghează poliţia, casele, străzile, pe el, trimite în patrulare indivizi ca acela ucis pe stradă, răzbeşte peste tot, lăsînd la nevoie şi semnale ca balotul acesta diform. Nostril privi lung balotul pe care-l pusese în mijlocul camerei. Cine-l adusese aici? Cine furase din dulapul de fier lucrurile lui Muşat? Se vor lăsa păcăliţi necunoscuţii? Vor încerca ei să fure retortele, prafurile, suporturile, întregul aparataj chimic găsit, chipurile, sub patul inginerului?

Aşa se frămîntă Nostril pînă ce observă că a mîncat jumătate din tava cu plăcinte. Se uită la ceas: se încheiase ziua de lucru — cea oficială. Incepea marea capcană.

43

Plecă după vreo jumătate de oră şi, înainte de a se sui în maşină, se opri în faţa sediului. Oamenii lui Bishop nu se zăreau nicăieri. Nostril ştia însă că ei trebuie să fie ascunşi pe undeva, prin împrejurimi, supraveghind sediul.

Inspectorul mîncă în mare grabă acasă, nici nu-și luă plăcintele de desert, se scuză față de copii că nu-i poate duce la circ, își puse ochelari de soare și niște haine ponosite pe care le purta cînd nu voia să fie recunoscut de la prima vedere și se întoarse în stradă, în fața biroului său. Se postă într-o mașină și adormi ca un șofer obosit care-și așteaptă stăpînul.

Printre genele întredeschise, urmărea sediul..

44

Sala de consiliu a Societății „Wessemer" era construită numai din materiale plastice. Fotoliile erau asemănătoare scaunelor pliante, foarte ușoare, cu o pînză de voal care părea că se va rupe la prima așezare a cuiva — o pînză totuși foarte rezistentă. Pe pereți se aflau „tablouri" : un fel de împletituri moderne din pînză de diferite calități, o modă nouă pe care societatea încerca s-o lanseze.

Sala, care putea cuprinde lesne pe cei 60 de membri ai consiliului de administrație și directori generali, adăpostea acum numai trei oameni. Părea caraghios că nu s-au dus să discute într-un birou mai mic, dar preferaseră sala, unde erau siguri că nu s-a putut instala nici un fel de microfon și unde nimeni nu s-ar fi așteptat să-i vadă.

— Eu nu înțeleg, spuse Bigellow, de ce vă frămîntați atît. Nu s-ar putea să cădem la un acord cu „Textinghouse" ? Să formăm un singur trust ? Mă propun ca mediator.

— Tu, care treci mereu dintr-o tabără în alta, ai mare experiență, rîse cu amărăciune Orsini, șeful marelui concern financiar ce-l înfrunta pe Rockepont. Putem fuziona două trusturi de textile, să zicem chiar că fuzionăm grupele financiare de la spatele lor... Fuzionăm, dar imediat o să se ivească alt gigant și o să ne concureze.

— Bine, dar e absurd ! stărui Bigellow pe un ton politicos. Pentru ce se luptă „Textinghouse" și „Wessemer" ? Pentru invenția nebunească a romînului ăla, o invenție pe care nici noi, nici „Textinghouse" n-avem de gînd s-o aplicăm vreodată. Cei de la „Textinghouse" știu că — 24 de ore după ce se va afla de invenție — și ei, și noi o să fim ruinați.

— Asta ți-o garantez, exclamă al treilea, Wrigley, un om îndesat care își freca mereu chelia cu mîinile sale păroase, ca și cînd ar fi încercat să-și transfere bogăția capilară. Vă spun, nu în 24 de ore, ci în zece ore după ce se află de invenția romînului, sîntem ruinați. Pînă acum, nu cred să știm decît noi trei, de la ei cam tot atîția, de la romîn nu cred să fi aflat nimeni...

— Ai uitat de inspector, spuse sarcastic Orsini, privindu-l pe Bigellow cu niște ochi negri mari, cu albul limpede, ochi feminini, mărginiți de gene lungi și mătăsoase. De ieri, de cînd inspectorul ăsta s-a vîrît pe fir printr-o întîmplare, tot serviciul secret nu mai poate să-i vie de hac ! — și spunînd acestea, Orsini rîse cu toți dinții săi albi.

Lui Bigellow i se urcă sîngele la cap, dar vorbi calm :

— Ți-am mai spus o dată că pînă luni seara inspectorul o să fie un om mort. Nostril lucrează în gol, nu știe nimic. Romînul e încăpățînat. Am aranjat totul pentru luni. Mai devreme ar fi riscant. Nu uita că poliția e în mîinile lui Rockepont, că trei subalterni ai mei sînt tot agenți de-ai lui. N-am interesul, în perioada asta de

greve şi agitaţii, să provoc pe degeaba scandaluri suplimentare. Sînt şeful serviciului secret, iar Torida vrea...

— Dragă Bigellow, îl întrerupse Orsini rîzînd, iartă-mă, dar ai început să te ramoleşti: ţi se pare mereu că la serviciul secret te-a pus guvernul şi nu eu!

Generalul oftă exasperat.

— În orice caz, nu e bine să uităm de serviciul secret. Cred că agentul ăla caraghios, îmbrăcat în albastru, care stătea în apartamentul pictoriţei Pittpott, s-a convins de asta.

Sprîncenele frumoase ale lui Orsini se încordară:

— Da, n-am ce spune, a făcut şi serviciul secret o treabă o dată: a dat buzna peste oamenii mei, mi i-a răpit şi a proţăpit în loc alt agent. Ispravă, nu glumă!

— Dacă lucrezi în spatele meu! protestă generalul. Credeam că-s de la „Textinghouse“! De unde să bănuiesc eu că Societatea „Wessemer“, avînd la dispoziţie întreg serviciul secret, mai simte nevoia să-şi posteze nişte agenţi ai ei, nişte stîngaci şi caraghioşi.

— Păi vezi? Asta înseamnă să n-ai serviciu secret. Un adevărat serviciu secret ar fi ştiut că-s de la „Wessemer“, şi nu de la „Textinghouse“. Ce să-i faci? Aşa lucrează statul, generalii noştri...

Bigellow dete din umeri.

— Zău dacă nu mi-ar plăcea să dea o dată peste noi şomerii ăştia! Să te văd atunci dac-ai mai rîde atîta de amărîtul ăsta de guvern.

— Lăsaţi astea, interveni împăciuitor Wrigley, frecîndu-şi distrat creştetul cu mîna-i păroasă şi clipind din ochii săi albaştri apoşi. Ce facem? Asta-i întrebarea!

— Păi asta vă explic mereu, stărui Bigellow. Societatea „Textinghouse“, chiar dacă pune mîna pe invenţia romînului, tot n-o s-o folosească niciodată. Noi, la fel. Şi atunci, de ce să nu cădem la un acord?

Orsini îl privi cu aceeaşi ironie dulce.

— Înţelege o dată, dragul meu! Prefer să am invenţia în casa mea de bani şi să pot eu să-l ameninţ pe Rockepont decît să mă ameninţe el pe mine. Dacă mîine îmi vine poftă să lichidez Societatea „Wessemer“, să plasez capitalul în altă parte şi să ruinez deodată toată industria de fibre plastice şi de textile?

Văzînd lumina de alarmă din ochii generalului, Orsini adăugă iute:

— Desigur, dac-aş face asta, te-aş preveni din vreme, ca să scapi cu bine de pachetul tău de acţiuni. Şi pe urmă ţi-am mai explicat ceva: invenţia romînului e paşnică, dar noi, la nevoie, putem să-i dăm zeci de aplicaţii în război...

— Deci, spuse Bigellow resemnat, e simplu: trebuie să punem mîna pe romîn. Numai că, îţi repet, am încercat să-l răpim şi n-am izbutit. Dacă n-ar fi fost agitaţia asta blestemată, se rezolva totul mai iute. Aşa, însă, trebuie să trec peste şeful poliţiei, care-i omul lui Rockepont. Şi, ca să trec peste prefect, e nevoie să obţin o dezlegare de la preşedintele statului. Altfel, gîndeşte-te, Rockepont abia aşteaptă să mă scoată din fruntea serviciului secret! Şi aşa patru miniştri au făcut un memoriu în care mă declară pe mine vinovat de toate grevele şi agitaţiile. Chatterley, de la Finanţe, a declarat chiar că serviciul secret e plin de comunişti...

— Ştiu, ştiu, răspunse Orsini plictisit, dar trebuie să ne grăbim. Simt pe aici prezenţa unei miini străine. Eşti sigur că Muşat ăsta n-avea cumva o bandă a lui?

45

Clădirea în care se afla sediul lui Nostril era relativ mică, pierdută printre zgîrie-norii învecinaţi.

„Am noroc! — îşi zicea inspectorul prefăcîndu-se că doarme la volan, ca un şofer obosit care-şi aşteaptă stăpînul. Clădirea nu-i lipită de vreo alta: imposibil să te strecori pe altundeva."

După jumătate de oră de „somn", Nostril, cu ochiul său experimentat, reperă o cafenea aşezată tocmai la colţul străzii. Ieşeau şi intrau unii indivizi care-i păreau cunoscuţi. Probabil că Bishop îşi organizase în cafenea postul de supraveghere.

Nu era voie de parcat maşina în faţa cafenelei, aşa încît o porni pe jos pînă acolo. Il descoperi pe inspectorul Bishop sub înfăţişarea unui tată de familie, cu mustaţă mare, care dăscălea mereu două fetiţe de 4—5 ani spunîndu-le să nu mai mănînce atîtea prăjituri. Bishop îl recunoscu imediat.

Nostril se aşeză chiar la masa lui şi comandă o bere.

— Copiii sînt cel mai bun travesti, rîse Bishop. Atunci cînd ai copii cu tine, nimeni nu te poate bănui că te ocupi cu filajul.

— Sînt ale tale fetiţele?

— Ale unei vecine. Mary, lasă prăjitura la loc, ai mîncat destul! I-am declarat mamei lor că le ador şi, de cîte ori am vreo misiune mai de soi, le iau cu mine. Mămica lor nu-mi cunoaşte meseria. Edith, nu băga mîna-n nas!

— Care-i dispozitivul? întrebă Nostril.

Bishop începu să deseneze grăbit:

— Uite, astea-s cele cinci posturi de observaţie ale oamenilor tăi, aşa cum mi le-ai indicat tu. Le supraveghez cu astea şapte posturi volante. Edith, ai răbdare, îţi desenez şi ţie un iepuraş. Aici, la etajul III deasupra noastră, e postul fix al serviciului secret — apartamentul pictoriţei ăleia nebune. E supravegheat de peste drum. Mary, ţi-am spus să nu mai mănînci atît!... Că mai mult nu vreau să mă apropii de serviciul secret.

Timp de 10 minute, uitînd să mai supravegheze pe Mary şi Edith, se înfundă în explicarea dispozitivului, iar cînd termină, cele două fetiţe mîncaseră încă cinci prăjituri; se puseseră astfel temeliile unei drame medicale care, izbucnind seara în familie, avea să-i răpească lui Bishop multă vreme dreptul de a mai plimba fetiţele prin oraş.

La urmă, Nostril, satisfăcut, exclamă:

— Nici o muscă nu mai poate pătrunde acum în sediu.

— Afară de cazul că se legitimează! rîse Bishop. Mary, unde-s prăjiturile? Aoleu! te pomeneşti că le-aţi mîncat pe toate?!

Fetiţa se dezvinovăţi; Nostril, nobil, luă asupra sa două prăjituri, spunînd că el le-a mîncat, aşa încît inspectorul se linişti.

— Fiindcă veni vorba de copii, spuse Nostril poznaş, bătînd pe masă cu două degete care imitau mersul unui om şi gîdilînd-o pe Edith, vreau să arestez doi copii şi pe mama lor, dar să-i ţin la tine pînă luni. O să ţi-i trimit prin Healey.

— Am auzit că în cazuri grele, în loc să bați anchetații, le chinuiești nevestele și copiii, spuse Bishop, indispus deodată. La mine în sediu nu permit asta. Eu lucrez cinstit: schingiuiesc pe cei anchetați, și basta.

Se simțea mîndru de faptul că îi tortureazǎ doar pe arestați.

— Vezi-ți de treabă! spuse Nostril, ușurat că celălalt nu pare curios să afle identitatea prizonierului. Îi arestez ca să-i pun în siguranță. Numai pentru asta...

— Dacă vrei să-i bați, treaba ta, dar nu la mine în sediu.

În clipa aceea, un om prăpădit care căuta să vîndă un cățeluș de pluș apăru în ușa cafenelei. Expresia feței lui Bishop se schimbă brusc:

— Ei, Nostril, cred că ai stat destul. Acum pleacă de aici. S-ar putea să fii recunoscut.

Vorbea cu o însuflețire comică. Se vede că perspectiva celor 50.000 de dolari îl încălzise: punea mult suflet în această pîndă.

— Pleacă, Nostril, de-aici! parcă ai fi un copil! Se poate? te temi că oamenii tăi au făcut spargerea, dar, în același timp, mai dai tîrcoale pe-aici, ca să-i sperii? Mai bine du-te acasă și invită-l pe Healey la tine, cu nevasta, ca să-i înlături orice bănuială.

— Ți-ai găsit! spuse Nostril rîzînd. Niciodată în 20 de ani nu l-am invitat, abia o să devină bănuitor.

Totuși se duse ascultător acasă:

„În fond, Bishop se pricepe la treburi de-astea, nu-i nevoie să se-arate pe-aici și o matahală ca mine. Totuși aș da poate un an din viață să rămîn aici, de-aș ști că pot să văd cine și cum o să pătrundă în biroul meu. Sau poate nu chiar un an, dar la vreo două luni din viață tot aș renunța."

Astfel se tocmea Nostril, neștiind că nu mai are de unde renunța la două luni din viața lui.

46

— Dar vă rog, doamnă Shershow, ați fost întotdeauna atît de bună cu noi...

Doamna Shershow o ținea minte pe Glenda încă de la logodnă, cînd ochii ei verzi străluceau ca aceia ai unui puișor de tigru. Intrase atunci în prăvălie privind la fel de lacomă și batoanele de ciocolată cu alune, care se înălțau ca un munte deasupra tejghelei, și oranjadele aburite de gheață, și ochii unui flăcău subțire și brunet, de care se îndrăgostise. Se așezaseră amîndoi pe niște scaune înalte de bar, își înfipseseră paiele în același pahar înalt, bînd zeama răcoritoare, rîzînd și sărutîndu-se cînd se credeau neobservați. Asta fusese acum zece ani. Ochii puiului de tigru își pierduseră acum strălucirea, aveau un luciu nesănătos, de stofă uzată.

— ...Doar ne cunoașteți, vorbea ea mai departe, avem un copil, sîntem cinstiți, am plătit întotdeauna la timp, ce vină avem noi că Jim... Dar, vă spun, o să găsească el ceva de lucru. Nu e vorba de mult: cîteva conserve, un lapte praf pentru copil...

— Du-te, pleacă, ieși! șuieră mînioasă doamna Shershow. Nu vă dau nimic! Îmi datorați destul și așa. Afară!

Rămase astfel, cu degetul întins poruncitor înainte, pînă ce ochii verzi dispărură din fața ei. Atunci, în mijlocul prăvăliei pustii, doamna Shershow se grămădi deodată pe un scăunel și începu să plîngă. Plîngea încet, fără zgomot, iar Harry Shershow, intrînd pe ușa din dos, trebui să privească în toate direcțiile ca s-o descopere.

— Iar plîngi?

— Nu mai pot. A fost Glenda... Au pierdut și alocația de șomaj... Mi-a cerut lapte praf pentru copil...

— Ce vrei să facem? mormăi el necăjit. Tot capitalul nostru s-a topit în marfă dată pe datorie.

— Știu, oftă femeia, dar mă doare să refuz oamenii. Ce drăguță era... și să vezi ce ochi triști are acum. Am țipat la ea, am fost rea — că mi-era milă. Auzi... nici măcar un borcan de lapte praf nu i-am dat... Simțeam că n-ar fi fost cinstit: dăm faliment, nu mai e marfa noastră, n-am voie s-o dau cadou. Oh, de ne-ar lichida mai repede magazinul! Să crăpăm de foame, da să nu mai sufăr atît...

— N-avea nici o grijă, spuse el și o mîngîie necăjit pe umăr. Joi avem scadență. Să vezi că ăștia de la Lacy's o să ne înghită și pe noi... o să le revină toată prăvăliuța pe gratis... și n-o să vrea să ne primească nici măcar ca angajați...

Tresăriră amîndoi. În prăvălie intrase un client. Era destul de bine îmbrăcat — nu părea dintre aceia care cer pe datorie — și cerceta curios și parcă nedumerit întreaga prăvălie.

— Cu ce vă servim? întrebă Shershow.

— Nu m-am hotărît... Cum merg afacerile?

— Sînteți de la fisc?

— Nu, vreau să cumpăr prăvălia.

— Nu cumva sînteți de la Lacy's?

— Nu.

— Atunci de la Trustul „Macpherson"?

— Nu, șefule. Vreau să-mi deschid aici o măcelărie.

Doamna Shershow era cît pe ce să-i spună că nu prea va avea cui să vîndă carne, dar Harry făcu iute unul din acele semne celebre care se vor discrete și prin care bărbații au obiceiul să ceară nevestelor să tacă.

— Mda..., zise el.

Să se laude că îi merg afacerile nu s-ar fi putut, doar celălalt era și el la curent cu criza. Dar nici să-și deprecieze magazinul nu putea. Așteptă, deci, cu sufletul înfiorat de speranță.

— Clădirea e rezistentă?

— Foarte! exclamă doamna Shershow, iar soțul ei, ușurat, își dădu seama că nu mai trebuie să aibă nici o grijă: va ști ea ce să spună și ce nu.

— Aveți frigorifere?

Nu, din păcate n-aveau decît unul mic.

— Atunci unde să mi-l instalez? Există vreo încăpere în fund?

Da, exista, dar o încăpere prea mică.

Necunoscutul dădu să plece — soții Shershow înghețaseră —, dar, după cîțiva pași, se întoarse:

— Nu cumva aveți o curte în fund? Mi se pare că-i un spațiu gol rămas între case.

— Da, zise iute Shershow, pe partea cealaltă e un spațiu gol care mărginește o clădire veche a poliției. Au vrut s-o dărîme, să facă în locul ei și al curții un bloc mare, lipit de-al nostru. Dar, pînă să aprobe statul și poliția, locul a rămas gol.

— Eh, poliția ! zise necunoscutul plictisit. Înseamnă că toată ziua o să-mi urle în cap automobilele cu sirenă, o să văd pe la ferestre indivizi care țipă și plîng...

— Vă înșelați, spuse doamna Shershow, poftim, uitați-vă : un zid de beton ne izolează complet de curtea poliției.

Soții deschiseră grăbiți ușa din fund. Necunoscutul examină curticica pe care o mărginea zidul de beton.

— Ați putea amenaja aici un frigorifer-minune, subteran, declamă Shershow vesel, și cred că autorizația nu e greu de scos.

— Hm, cam complicat. Cît cereți pe prăvălie ?

Se tocmiră, dar necunoscutul părea grăbit și cedă iute... Spre marea mirare a soților Shershow, le numără banii pe loc și, întinzîndu-le o carte de vizită, le spuse :

— Luni veniți la biroul meu să facem formele legale. Tot luni o să capăt și autorizația. Mă grăbesc însă : o să începem lucrul numaidecît.

Dădu un telefon și, după trei minute, vreo zece lucrători instalară în curtea din dos o prelată mare și începură să sape. Aveau niște pichamere puternice, dar nu prea zgomotoase, al căror uruit se pierdea în larma orașului.

Domnul Shershow își privi soția cu ochii umeziți de emoție. Ochii lui spuneau clar : „Sîntem salvați". Ea zîmbi cam trist totuși și, întorcîndu-se spre noul proprietar, îi spuse :

— Dați-ne voie să luăm, de noroc, două cutii de lapte praf. Am promis că le duc unei prietene, pentru copilul ei.

47

Roxana încerca să-și facă lecțiile. O plictisea să învețe cine erau argonauții. „Să învăț cine erau argonauții, și tăticu-i arestat. Lîna de aur — fleacuri. Tăticu spunea că se poate face o lînă de o mie de ori mai bună. Tăticu să fi fost aici, mi-ar fi explicat. Mama e necăjită, de ce s-o mai bat la cap ! Din casă n-am mai ieșit de ieri, de cînd a plecat tăticu'. Vreau și eu să mă joc. Polițiștii ăia nu mă lasă. Or mai fi ăia afară ?

Puiu dormea.

Fără să mai bată la ușă, un agent pătrunse înăuntru.

— Doamnă, strîngeți-vă lucrurile. Sînteți arestată.

Marieta Mușat dete să iasă din apartament.

— Stop ! Încotro ?

Speriat de strigăt, Puiu se trezi.

— Vreau să chem o vecină, spuse femeia, să-i încredințez copiii.

— Nu-i nevoie. Copiii sînt și ei arestați.

Roxana începu să plîngă.

— „Arestați" înseamnă că ne duce la poliție ? întrebă Puiu.

Mama, în timp ce-l îmbrăca, se căzni să-i răspundă fără tremur în voce :

— Da, Puiule, de mult voiai să vezi cum arată poliția.
— Noi sîntem gangsteri?
Mama nu răspunse. Agentul făcu o mutră chinuită, se bălăbăni pe un picior și vorbi cu greu:
— Lasă, flăcăule, nu te necăji, c-o să-ți arătăm o pușcă adevărată și cătușe adevărate, și revolvere, și tot ce se vede prin filme.
— Nu vreau, zise Puiu. Ați împușcat atîta zilele astea pe aici, că m-am săturat de revolvere. Dacă începeți și la poliție să împușcați, eu nu mai merg acolo.
Mama îi încheiase cămășuța, dar Puiu începu să se zbată:
— Nu vreau să merg.
— Gata, zise agentul, dacă nu-ți place, gata, nu-ți mai arătăm revolvere. Nici n-o să împușcăm, zău, frate dragă. Avem acolo și bomboane.
— Nu vreau să merg, zise Puiu.
— Avem și filme!
— Nu vreau să merg, răspunse Puiu.
Atunci mama, mîngîindu-l, îi spuse:
— Și tăticu e la poliție. O să fim mai aproape de tăticu.
— Să mergem, zise Puiu grăbit.

48

În tot cursul zilei de duminică, Nostril se informase telefonic de situația sediului, ba de două ori mersese pînă acolo, să verifice personal „blocada invizibilă" organizată de Bishop.

Cu toate acestea, luni dis-de-dimineață, cu două ore înainte de începerea lucrului, inspectorul, nemaiavînd răbdare să aștepte, plecă de acasă. Pe drum, la tot pasul, i se părea că zărește o bandă numeroasă fugind cu lucrurile furate din biroul lui. Au răzbit oare?

Bishop îl întîmpină în stradă, cu ochii înroșiți de nesomn.

— Nostril, dragă, îți repet: nici o ființă omenească, afară de sergenții de serviciu, n-a intrat în sediul ăsta și n-a ieșit fără să am numele exact și fotografia. Nimeni străin de poliție, afară de cinci arestați. Garantez. De sîmbătă de la două pînă acum, garantez!

— Îți mulțumesc, zise Nostril dezamăgit. Era totuși nerăbdător să ajungă mai repede în birou, să vadă dacă banda a răzbit la dulapul lui de fier sau nu — și dădu să plece.

— O clipă! îl opri Bishop. Cum rămîne cu banii? Ai vorbit de 50.000. Acum poți să-mi spui și mie despre ce afacere e vorba. Ia-mă părtaș!

— Dragă, răspunse Nostril afectat, dacă dau lovitura, o să-ți capeți banii. Despre ce e vorba, nu pot încă să-ți spun: crede-mă că e mai sănătos.

— Te cred, te cred, încuviință Bishop grav. N-am nici o pretenție. Dar pe femeia aia, Marieta Mușat, și pe copii, nu mai pot să-i țin arestați la mine în secție. Trebuie să raportez șefului. Se pare că-i vorba de o chestie serioasă, o invenție, și, mă-nțelegi, disciplina mă obligă să raportez șefului.

Nostril îl privi fără să-și ascundă ciuda.

— E-n regulă, ai cîștigat: capeţi zece la sută.
— Cin'zeci, zîmbi Bishop rugător și ironic.
— Douăzeci.
— Pentru tine ce nu fac eu? Treizeci la sută.
— S-a făcut, cedă Nostril și dete să plece.
— Stai, zise Bishop. Ce garanţie îmi dai? Te cred pe cuvînt, dar... mă-nţelegi...
— N-am ce garanţie să-ţi dau. Poţi oricînd să mă denunţi, asta-i cea mai bună garanţie.
— Ai dreptate, încuviinţă Bishop. Doar un cuvînt mai vreau să-ţi spun, și ești liber. N-aș vrea să mi se întîmple vreun accident, ceva, și pe urmă să ai tu de suferit. Așa că e mai bine să știi: am lăsat, în patru locuri diferite, scrisori care să fie deschise după moartea mea. Am scris acolo tot ce-am putut să aflu despre cazul Mușat. Fii deci atent să nu pătesc ceva.
— Îţi mulţumesc că mi-ai spus, glăsui Nostril solemn.
Își strînseră mîna cu gravitate. Nostril se repezi spre sediu să vadă rezultatul capcanei.

49

Avea biroul la etajul 1 și, în ciuda corpolenţei sale, urcă treptele cîte două. Fugi pe coridor și se opri, încremenit, la jumătatea drumului: un miros neplăcut îi izbea nările.
— Mister Nostril! îi spuse timid o femeie de serviciu, de ce nu ne lăsaţi să facem dimineaţa curăţenie la dumneavoastră?
Fără să-i dea importanţă, Nostril strînse din pumni: „Cum de am uitat?". Își amintise că și în ziua spargerii, intrînd în birou, fusese izbit de același miros, un miros de flori care au stat închise peste noapte într-o cameră.
Cu degetele tremurînde de emoţie, descuie ușa exterioară, de fier, a biroului său. Ușa se deschidea spre interiorul camerei și Nostril simţi înăuntru o rezistenţă, ca și cînd un trup moale ar fi stat în calea ușii.
Se opinti cu întreg corpul său masiv și, pînă la urmă, izbuti să deschidă ușa. Ceea ce văzu întrecea tot ceea ce și-ar fi putut închipui.

50

Nu se putea intra în odaie: pînă la jumătate din înălţimea încăperii, o masă uriașă de pînză albastră ocupa întreg spaţiul.
Chemînd oamenii în ajutor, Nostril îndesă pînza și își croi anevoie drum pînă la dulapul de fier. Bășicile de cauciuc, chimicalele, totul dispăruse. Rămăseseră doar cîntarele, dar pînă și platanele lor de celuloid fuseseră răpite. Inspectorul Bishop, care alergase după Nostril, rotea niște ochi plini de uluire.
— Scoateţi odată pînza asta afurisită! începu Nostril să urle ca ieșit din minţi. In cinci minute să n-o mai văd în birou!
Începu o agitaţie fantastică. Inarmaţi cu cele mai ciudate arme, oamenii sfîșiau bucăţi mari de pînză, formau un lanţ care scotea pe întreg coridorul baloturi interminabile de culoare albastră.

— Opriți ! strigă deodată Nostril.

Se apropie de doi oameni care cărau o grămadă de pînză.

— Cine are o lupă ?

Spre deosebire de restul pînzei, bucata pe care o ținea acum în mîini avea o pată ruginie pe ea. Nostril privi atent prin lupă.

— Sînge, spuse el. Bucata asta puneți-o deoparte.

După zece minute, cînd Nostril putu, în sfîrșit, să intre în camera sa, văzu că i-au dispărut covorul, masa de lucru, telefoanele, două biblioteci încărcate cu anale judiciare și cărți polițiste, perdelele, tava cu plăcinte, cuierul, scaunele, într-un cuvînt aproape întreg mobilierul, cu excepția dulapului de fier. Pe jos zăceau niște obiecte de metal. Nădăjduind să găsească vreun indiciu, Nostril se aplecă, luîndu-le cu mare băgare de seamă ca să nu lase amprente. Obiectele — niște broaște fără cheie — îi păreau cunoscute. Pînă la urmă, stupefiat, își dădu seama că erau broaștele de la propriul său birou dispărut.

— Cine naiba, înainte de a fura un birou, se apucă să demonteze broaștele și să le lase la fața locului ?

Dădu toată lumea afară din birou (inclusiv pe Bishop, căruia îi ceru să aducă de urgență familia lui Mușat), ceru din biroul de alături un scaun, luă de la secretară niște plăcinte cu vișine și se așeză pe scaunul de lemn, în mijlocul camerei aproape pustii. Podeaua era și ea mîncată în unele locuri, parcă s-ar fi dat acolo o luptă între uriași.

„Nostril — își spuse inspectorul —, ai maximum o oră ca să afli adevărul, dacă vrei să mai cîștigi ceva în afacerea asta. Peste o oră, presimt, o să fie prea tîrziu."

Nostril avea poate dreptate spunînd că într-o oră va fi prea tîrziu, dar într-o privință se înșela : „misterul" era foarte simplu de rezolvat, și avea să-i ceară mai puțin de o oră.

51

Trecură așa poate vreo zece minute, timp în care Nostril mînca și se gîndea. Subit, azvîrli cît colo pe tavă o plăcintă pe jumătate mîncată și fugi iute pe coridor :

— Alo, toată lumea, cărați imediat toată pînza în camera specială !

Cu inima bătîndă de emoție, urmări forfota oamenilor care duceau pînza în camera specială, o cameră fără ferestre, care n-avea mobilier, afară de un pat de fier ; o cameră rezervată torturilor. O jumătate de perete, din sticlă de oțel, permitea observatorului să urmărească toate fazele schingiuirii. Nostril merse în cabina de observație alăturată și ceru să-i fie adus acolo inginerul Mușat.

— Adică în camera specială ?

— Nu, nu ! spuse febril Nostril, care se grăbea, în cabina de observație !

Inspectorul trase o perdea, ascunzînd astfel privirilor camera specială, mai dete prin telefon cîteva indicații și se ridică de pe scaun în întîmpinarea lui Mușat.

— Legați-l, spuse el lui Healey. Așa... Acum așezați-l pe scaun... legat... cu fața la camera specială... Nu, nu trage perdeaua, las' c-o trag eu la momentul potrivit.

Îi șopti lui Healey cîteva instrucțiuni. Apoi cu glas tare: — Lasă-mă singur cu el.

Nostril se sprijini pe spătarul scaunului de care ședea legat Mușat și îi spuse în ureche:

— Domnule inginer, țin să te felicit pentru invenția dumitale.

Mușat se crispă în frînghii, dar nu spuse nimic.

— Te rog să mă scuzi, continuă Nostril, dar vineri noaptea, cînd te-am percheziționat, credeam că ai ascuns ceva în tivul batistei și l-am desfăcut. M-am mirat eu că nu-i un tiv cusut, dar credeam că-i vreo noutate a industriei de plastice. Acum însă îmi dau seama că tivul acela era foarte important. Și eu, prostul, care credeam că a pătruns la mine în birou o bandă și că a lăsat pe locul spargerii un balot amintire!

Nostril luă telefonul și întrebă:

— Ascultă, Healey, au venit? Grăbește instalarea!

Se întoarse spre romîn și continuă:

— Așa-zisa dumitale batistă, bucata aceea de pînză albastră pe care ți-am confiscat-o și am pus-o în dulap, e o substanță nouă. Probabil vie, plantă, burete, adunare de microorganisme, nu știu nici eu ce, dar în orice caz este vie. Vie mai ales pentru că se înmulțește. Cum se înmulțește? Habar n-am. Fapt e că azi pui într-un dulap o simplă batistă, iar peste noapte batista, devorînd, înghițind, asimilînd toate hainele și hîrtiile din dulap, ba chiar și hîrtii secrete, ca să mă sperie pe mine, crește, crește, crește atît că nu mai încape în dulap, crește atît de puternic, încît pînă la urmă sparge și broasca dulapului, numai ca să-și facă loc. O zi și încă una mai apoi, sîmbătă și duminică, balotul dumitale de pînză, înmulțindu-se și crescînd, mi-a mîncat covorul din birou, scaunele, masa de lucru, tot ce nu era metal. Am găsit pe pînză o pată ruginie de sînge. Cred că era bucata de origine, batista, pe care ai pătat-o cu sîngele dumitale cînd te-ai șters. Cum de n-a înghițit și sîngele? Pesemne că l-a înghițit doar prin tiv, dar că partea din mijloc e compusă din celule moarte. Magazia asta de pînzeturi reprezintă strănepoții batistei dumitale de alaltăieri. Așa e?

Mușat nu răspunse.

— Sîmbătă dimineața am scos balotul din dulap, dar la prînz, cînd să-l pun la loc, nici nu mai încăpea. Crescuse în cîteva ore, dar nu mi-am dat seama. Credeam că asta-i din cauză că l-am răscolit. L-am lăsat în mijlocul camerei; acuma, fii atent, domnule inginer! E adevărat că la toate încercările cu reactiv ale chimiștilor noștri substanța s-a dizolvat. Totuși o proprietate a ei nu mi-a scăpat. Dacă misterioasa dumitale substanță plastică vie înghite lemnul, fibrele,

tot ce e materie organică sau tot ce, avînd o duritate mai mică, poate fi mîncat, dacă roade și parchetul, atunci înseamnă că ea e în stare să devoreze și oamenii. Sînt convins că nu e o pînză patriotică și că ea nu face nici o deosebire de naționalitate între romîni, toridieni sau alte nații. Acum, fii atent, domnule Mușat! Dacă nu ne spui dumneata secretul formulei, vom fi nevoiți să studiem singuri felul cum se hrănește și se înmulțește misterioasa dumitale pînză vie.

Nostril dete brusc perdeaua la o parte, și prizonierul scoase un strigăt de groază: o femeie și o fetiță, cu spatele lipit de sticla de oțel, se fereau de atingerea mormanelor de pînză, în vreme ce un băiat, în care inginerul își recunoscu copilul, întors, de frică, cu spatele la pînză, stătea ocrotit de mîna mamei sale și își turtea nasul de sticlă. Cît despre pînza albastră, ea, spre mirarea de o clipă a lui Nostril, parcă palpita, unduia.

— Vezi ce fenomen interesant? spuse inspectorul. Înainte, pînza nu se mișca, pentru că mijlocul pînzei nu se înmulțește, ci numai marginea. În balot marginea ei avea cîteva sute de metri. Acum însă, cînd pînza e mai mare, și mai ales cînd a fost ruptă în sute de bucăți, marginile ei nu mai măsoară cîteva sute de metri, ci, dacă ai aduna toate fîșiile, kilometri și zeci de kilometri; viteza ei de înmulțire a crescut de sute și mii de ori. O vezi? parcă pulsează! Maria dumitale, și Roxana, și... — mă scuzi, îmi scapă numele adorabilului dumitale băiețaș — am impresia că nu se simt prea bine acum. Nu te emoționa: nu cred să fie o pînză de-a dreptul vătămătoare, altminteri n-ai fi purtat-o în buzunar, s-o duci la consulatul romîn. Nici oxigenul familiei dumitale nu-l poate răpi — am luat măsuri de oxigenare a camerei speciale. Am pus acolo tot felul de obiecte, ca să aibă cu ce să se hrănească. Cred că mai întîi mormanele de pînză o să-ți strivească familia — neavînd loc unde să crească — și abia apoi o s-o devoreze, încetul cu încetul. Dacă pînza s-ar înmulți așa la infinit, nici n-ar putea fi folosită: și-ar face o doamnă cine știe ce rochie după ultima modă, scurtă de tot, și pînă la sfîrșitul balului s-ar pomeni că i-a trecut de pantofi, în chip de trenă. Te-ai culca în pijama seara, iar dimineața te-ai trezi într-o magazie de textile. Probabil că dumneata cunoști mijlocul prin care se poate opri creșterea aceasta, știi cum să faci tivul. Nu-ți cer nici o formulă: vreau să te ajut doar să-ți salvezi familia. Oricînd vrei, te dezleg și îți dau voie să te duci și să oprești balaurul ăsta de pînză! Ce zici?

Nostril socotea că marii inventatori, fără excepție, ca și alte genii, nu sînt oameni în toate mințile. Totuși se înfioră auzind șuierul de nebunie și ură care răzbătea în glasul romînului:

— Eu sînt mort, gemu Mușat. De cînd am încăput pe mîinile voastre, am considerat că eu și familia mea sîntem un grup de morți. Nu am nimic de spus și de făcut. Dacă v-aș divulga formulele mele, tot m-ați omorî la urmă.

— Regret foarte mult, încheie Nostril, atunci eu mă retrag și te las să vezi cum moartea de care vorbești devine fapt. Dacă te răz-

gîndeşti, n-ai decît să strigi formulele: nu merită pentru cîteva secrete acolo să-i vezi pierind pe ai tăi.

Muşat privi cu ochi mari femeia pe care o iubea şi cei doi copii. Erau acum întorşi toţi cu faţa spre el: băiatul îi făcea semne, bucuros că l-a regăsit, iar în ochii lui de copil lucea siguranţa că tata, acea fiinţă care pentru orice copil mic e cea mai puternică şi cea mai dreaptă de pe lume, îl va scăpa.

— La cinci minute după ce verificaţi formulele, mă veţi ucide, spuse inginerul, trist şi resemnat. Şi dacă nu mă omorîţi, tot mort o să fiu.

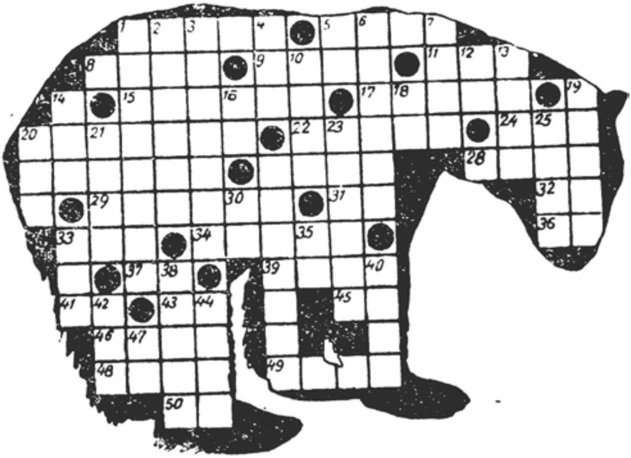
Nostril puse mîna pe clanţă şi îi azvîrli îndărăt, peste umăr, cîteva vorbe grăbite:

— Poate că te mint, poate că vă voi omorî, dar ai unu la sută şanse să-i scapi. Însă dacă taci, vor muri sigur — sută la sută.

— Stai! strigă Muşat. Gîndeşte-te la încă ceva: cu viaţa alor mei poţi să mă mai şantajezi o lună, două, un an. Însă dacă-i laşi să se prăpădească acuma — gata, ţi-ai distrus ultimul atu. Asta am vrut să-ţi spun. Acum, du-te!

(Continuare în numărul viitor)

CĂLĂTORIE LA POLUL NORD

ORIZONTAL :

1) Cercetător rus al cărui vas, fiind prins de gheţari, pleacă mai departe spre Polul Nord cu săniile legate de cîini ; 5) Mare în Oceanul Îngheţat de Nord ; 8) Altă mare a Nordului Îngheţat ; 9) Temperatura specifică a Nordului ; 11) Insulă a U.R.S.S. (azi Cikalov) în care renumiţii aviatori sovietici Cikalov, Baidukov şi Beliakov au înfiinţat, la 22 iunie 1936, o bază meteorologică în vederea zborului transpolar ce aveau să-l facă la 18 iunie 1937 ; 15) Explorator norvegian al ţinuturilor polare, pe corabia „Fram" ; 17) Avionul cu care renumitul cercetător norvegian Amundsen, descoperitorul Polului Sud, a făcut călătorii fără succes la Polul Nord ; 20) Drum pe mişcătoarele cărări ; 22) Acoperită de zăpadă ; 24) La Nord e... solidă ! 26) Nefolositor ; 27) Moşieri feudali polonezi ; 28) „Pe un... de gheaţă", nuvelă de Serafimovici în care acţiunea se petrece în negura rece a nopţii polare ; 29) Subînţeleasă ; 31) Deca ! 32) Lene ! 33) E cam... rece la poli ; 34) Cele polare sînt de o frumuseţe neînchipuită ; 36) Serveşte ; 37) Argint ; 39) Popor din Asia ; 41) ... — 104, avion sovietic ; 43) Bir ! 45) Localitate în Suedia ; 46) Printre atîtea denumiri polare există şi ea ; 48) Animal din Tibet (pl.) ; 49) Unul din capetele îngheţate ale pămîntului ; 50) 499 la romani

VERTICAL :

1) Echipă nelipsită din nici o expediţie ; 2) Bloc de piatră adus de cele mai multe ori de gheţari şi aşezat în regiunea cu care n-are nimic comun din punct de vedere geologic ; 3) Împreună cu Gromov şi Jumaciev, a străbătut cu avionul 10.200 km, stabilind

recordul mondial de distanță în linie dreaptă, demonstrînd strălucit lumii întregi că există posibilitatea legăturilor peste poli între Europa, Asia și America; 4) Exprimă ceva nedefinit; 5) La busolă arată nordul și sudul; 6) Împreună cu Pustonîi a însoțit în drumul lui spre Polul Nord, în sănii trase de cîini, pe renumitul cercetător de la 1 orizontal; 7) O... auroră mai mică! 10) Oraș sicilian; 12) Decigram; 13) Nu există fără vale! 14) În era atomică va fi secerat și la pol; 16) Submarin (marin); 18) Ciolan; 19) Rea (nu-i vorba de vreme); 20) Poveste fantastică; 21) Drumuri, căi de urmat; 23) Ocean în sudul Asiei; 25) Prin munca și eroismul exploratorilor din lumea întreagă, li se smulg din ce în ce din taine; 27) Explorator eroic al ținuturilor polare care a parcurs timp de nouă luni pe un bloc de gheață plutitor distanța Polul Nord — Groenlanda; 30) Două figuri geometrice; 33) „... — 23", numele avionului construit de Tupolev cu care Cikalov a traversat Polul Nord; 35) Transilvania; 38) De la ei Arctica își poartă denumirea după numele constelației Ursa Mare (Carul Mare) pe care au numit-o „Arctos"; 40) Amiral ale cărui expediții finanțate de guvernul S.U.A. aveau scopul de a înființa diferite baze aeriene pe teritoriul Antarcticei; 42) Mijloc de intrare (pl.); 44) Călătorie aeriană; 47) Tună!

Dicționar la îndemînă: NY — ENNA.

Confecționează cu materialul clientului și al cooperativei:

JACHETE — VESTE — SCAMPOLO-uri, COMPLEURI de damă, precum și VESTE — PULOVERE bărbătești

De asemenea se remaiază ciorapi cu mașina de remaiat „ALFA"

Clientela se poate adresa pentru comenzi la următoarele centre:

Str. Lipscani nr. 72
Șos. Mihai Bravu nr. 44
Calea Văcărești nr. 52
Calea Văcărești nr. 43
Calea Moșilor nr. 303
Str. Traian nr. 106
Str. Cristian Tell nr. 8
Calea Victoriei nr. 20
Str. Edgar Quinet nr. 15
Calea Victoriei nr. 112

Str. Vasile Lascăr nr. 134
B-dul Tolbuhin nr. 104
Calea Moșilor nr. 96
Str. Buzești nr. 7
Calea Călărașilor nr. 230
Calea Dudești nr. 72
Str. Uranus nr. 40
Str. Lizeanu nr. 12
Calea Șerban Vodă nr. 81-83

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"
sub com. nr. 90 641

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare & editor Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
eviIgheorghe
krokodyllu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

Abonamentele la revista „Ştiinţă şi Tehnică" şi la colecţia de „Povestiri ştiinţifico-fantastice" se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituţii şi de la sate, secţiile de difuzare a presei, precum şi de către factorii şi oficiile poştale.

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNA - PREȚUL 1 LEU